

Мира Душкова (Mira Dushkova)

ЖЪЛТА розо,
кralице между розите,
златна короно в букета
целуни ме
по устните
с тъжния си аромат
и разкъсай мъглата

жълта розо,
пламък в студената утрин
казваш:
ида от долния свят,
където
цъфтят прекрасни цветя
има
живот
и
красота
в долната земя

жълта розо,
туптящо сърце
до вратата
на моята
самотност

ОТВОРИ вратата,

нека влезе

шумолът на дъбовете,

напомнящ за

безкраен дъжд.

Да се промъкне

черното тяло

на нощта,

да потанцува в стаята,

да прозвънят звездните ъ накити.

Няма ги гласовете на птиците!

Вслушани в тишината

ще се питаме

къде летят

и кого мамят

с чистите си гласове.

разговор между двама въображаеми приятели

седни до мен
на този невидим стол
опитай
от вкусните блюда
които другите не виждат
отпий
от тънките вина
о! весели и радостни
са думите
от никого нечути
незабравим е този разговор
додето не изгрее невидима луна
с невидими звезди
в невидимата нощ

*

Нарисувай ми къща без покрив,

за да долитаме в мислите си
и часовник без стрелки –
да не отмерва живота

искам да чувам само
ударите на сърцето ти
и капките дъжд,
които се стичат във въздуха

*

И ето – цветен дъжд над нас,

върху кайсиевите цветове.

Живеем

в Градината на настоящето

и храним се със мигове.

Какви ще бъдем утре,

хвърлени

във сухите сърца на дните,

когато ще се крием

зад гърбовете

на представите за нас?

Ще бъдем отражения на себе си,

несъвършени копия на щастие,

бележки под черта, набрани

с дребен шрифт.